

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. július 24.
(vasárnap)**

Czakó Zoltán

GONDATLANSÁGBÓL ELKÖVETETT ÖNGYILKOSSÁG

Köszöntés igéje: 1Péter 2,9

„Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket;”

Énekek: 155; 215,1-3.6; 329,5

Lekció: János evangéliuma 8,1-11

»Jézus pedig kiment az Olajfák hegyére. De korán reggel ismét megjelent a templomban, és az egész nép hozzá sereglett; ő pedig leült, és tanította őket. Ekkor odavezettek az írástudók és a farizeusok egy asszonyt, akit házasságtörésen értek, középre állították, és így szóltak Jézushoz: „Mester, ezt az asszonyt házasságtörés közben tetten érték. Mózes azt parancsolta nekünk a törvényben, hogy kövezzük meg az ilyeneket. Hát te mit mondasz?” Ezt azért mondták, hogy próbára tegyék, és legyen mivel vádolniuk őt. Jézus pedig lehajolt, és ujjával írt a földre. Amikor továbbra is faggatták, felegyenesedett, és ezt mondta nekik: „Aki bűntelen közületek, az vessen rá először követ.” És lehajolva tovább írt a földre. Azok pedig ezt hallva, egymás után kimentek, kezdve a véneken, és egyedül ő meg az asszony maradt ott a középben. Mikor pedig Jézus felegyenesedett, és senkit sem látott az asszonyon kívül, így szólt hozzá: „Hol vannak a vádlóid? Senki sem ítélte el téged?” Ő így felelt: „Senki, Uram.” Jézus pedig ezt mondta neki: „Én sem ítélek el téged, menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!”«

Alapige: 1Korinthus 1,1-3

„Pál, Krisztus Jézusnak Isten akaratából elhívott apostola, és Szószthenész, a testvér, az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, azoknak, akiket ő elhívott és saját népévé tett; mindazokkal együtt, akik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét, az ő Uruk és a mi Urunk nevét bárhol segítségül hívják: kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.”

Imádkozzunk!

Drága Úr Jézusunk! Nagy kegyelem az, amikor te megszólalsz. Nagy kegyelem az, amikor megértjük a te szavadat. De te látod azt is, hogy most hogy jöttünk eléd, mi van a mi életünkben, szívünkben és te látod azt is, hogy mennyi bűn, mennyi tőled való elfordulás van abban.

Köszönjük azt is, hogy ennek ellenére is kegyelembe fogadsz bennünket. És köszönjük, hogy ezért beszélhetünk egyáltalán kegyelemről, mert nem érdemeljük meg azt, ahogyan viszonyulsz hozzánk, de te mégis megteszed. Nem értjük ezt sokszor, csak elfogadni tudjuk.

Szeretnénk most is így elfogadni gyermeki hittel azt, hogy te közel tudsz hozzánk jönni és közel is akarsz jönni ma, meg akarsz bennünket szólítani, figyelmeztetni, bátorítani akarsz. Azért könnyörgünk, hogy mi ezt meg is halljuk. Köszönjük, hogyha meghalljuk, köszönjük, hogyha adsz értő füleket, szíveket. Így könnyörgünk, hogy ne csak az értelmünkig jusson el, hanem tudjuk azt be is építeni az életünkbe, tudjuk azt meg is cselekedni.

Ha arra hívsz bennünket, hogy szeressük a másikat, akkor azt tényleg szeressük is, ne csak beszéljünk róla. De így könnyörgünk, hogy most állj meg te a középben. Te látod mindannyiunk bűnét, azt elkezdenénk sorolni, nagyon sokáig itt állnánk és még mindig nem lenne vége.

De Urunk most szeretnénk belekapaszkodni a te kegyelmedbe, megérteni a te szavadat. És azért könnyörgünk, hogy ezzel a kegyelemmel ne visszaéljünk, hanem ha valamire rámutatsz, azt mi is valljuk meg bűnnek, ismerjük azt be, tegyük azt le teneked. Te látod ebben az akadályokat. Te látod azt, hogy sokszor szorongatjuk ezeket a bűnöket, magunknak tartogatjuk, szeretjük őket. De add nekünk ugyanazt a vágyat, akaratot, ami te benned is van. És legyen bennünk az is Urunk, hogy te a szentségre hívtál el bennünket, hogy szentek legyünk egész valónkban.

Így könnyörgünk most is, hogy állj meg Urunk itt előttünk, óvj meg az emberi bölcsességtől, okoskodástól. Te legyél az, aki most megszólalsz, munkálkodsz. Így könnyörgünk Urunk, hogy te légy itt jelen.

Ámen.

Igehirdetés

Nem is olyan régen olvastam egy bírósági ügyet, amelynek a megítélése nem volt könnyű a bírácoknak. Egy háromtagú család vendégségbe ment a saját gépkocsijával. Az apuka az utcában megállt a járművel, hátramenetben hagyta a sebességváltót, viszont a kéziféket nem húzta be megfelelően. Amikor vége volt a vendégségnek és a család beszélgetett kint a kapuban, akkor az apuka megengedte a három és fél éves gyermekének, hogy beüljön a vezetőoldalra és a slusszkulcsot betegye a helyére. Viszont a gyermek többet tett. A slusszkulcsot el is fordította és az autó elindult hátramenetben. Közel két métert haladt csak, de az pont elég volt, hogy elüssön valakit. Az a valaki meg is halt. A bíróság azt mérlegelte, hogy ki a hibás. Elsőfokon nem ítélték el az apukát, mondván, hogy nem ismerte a helyzetet, nem tudhatta, hogy mi fog belőle következni, mi lesz ennek az eredménye. Másodfokon viszont elítélték. Egy másik bíró már másképp látta a dolgokat, s az indoklása szerint nem kellett volna odaadni egy három és fél éves gyermeknek az autó kulcsát és megengedni, hogy beüljön a vezető oldalra vele. Számíthatott volna a történetekre, és mivel nem kellő óvatossággal járt el, ezért gondatlanságból elkövetett emberölés lett az ítélet.

Miért mondtam el ezt a történetet? Azért testvéreim, mert sajnálatos módon, történnek ilyen események. Tragikus események, amiket sokszor nem is gondolunk végig, vagy legalábbis az előzményeket nem vesszük végig. Teszünk valamit, aminek aztán az eredménye ez vagy az lesz, és nem gondoljuk végig, hogy akár ilyen katasztrófa is lehet. Sajnálatos módon lelkileg is létezik egy olyan gyilkosság, amit így neveznék, hogy „gondatlanságból elkövetett öngyilkosság”, és ezt lelkileg tesszük. Amikor olyan eseményekbe kerülünk bele, olyan dolgokat teszünk, aminek az lesz a következménye, hogy önmagunkat öljük meg lelkileg. Eltávolodunk Krisztustól, egyre kevésbé halljuk az ő szavát, és lehet, hogy ez egyszerűen már nem is érdekel minket. A Zsidókhöz írt levél 3. fejezetében ezt olvassuk: *„Vigyázzatok, testvéreim, senkinek ne legyen közületek hitetlen és gonosz szíve, hogy elszakadjon az élő Istentől. Sőt buzdítsátok egymást minden egyes napon, amíg tart a ma, hogy meg ne keményedjék közületek valaki a bűn csábításától.”* (Zsid 3,12-13). Tehát ez a szakasz azt mondja, hogy van olyan csábítása a bűnnek, aminek az lesz a következménye, hogy az ember szíve megkeményedik. Hiába beszél Isten, hogy ez vagy az bűn az életedben, már annyira megkeményedtél, hogy nem is akarsz meghaladni. Aminek aztán a következménye, *„hogy elszakadsz az élő Istentől”*. Ez megtörténhet egy keresztyén emberrel is, aki talán már évek óta ismeri Krisztust. Megnyugodott a bűnében, nem harcolt vele többet, hagyta, hogy ott maradjon az életében, azaz lelki öngyilkosságot követett el.

Hogyan lehet ezt megtenni? Mi kell ahhoz, hogy belekerüljünk ebbe a helyzetbe, és mik ennek a jelei? Vizsgáljuk most meg ezeket ebben a három versben!

1. Hogyan tekintesz önmagadra?

Hogyan látod önmagadat? Mit mond itt az apostol, vagy rajta keresztül Isten Szentlelke, és kiknek szól ez? „...*az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek*”. Tehát elmondja azt, hogy kié a korinthusi gyülekezet: Istené. Nem az enyém, nem a szolgálkém, hanem Istené az a gyülekezet, mint ahogy a pasaréti gyülekezet is Isten tulajdona. Elmondja azt is, hogy hol található ez a gyülekezet: Korinthusban. Istennek személyesen van üzenete számukra, el akar mondani valamit. Ez azt jelenti testvéreim, hogy Istennek ma is van személyes üzenete akár a pasaréti gyülekezet számára is. Nagyon érdekes, ahogyan a keresztyéneket nevezi a Korinthusi gyülekezetben: a *'megszenteltetteknek'*. A szenteknek küldi ezt. Azt mondja ezzel a Szentírás, hogy egy Krisztusban hívő ember helyzete, státusza ez: szent. De kapcsolódik egy nagyon fontos kitétel is hozzá: „*a Krisztus Jézusban megszenteltetteknek.*” Kimondhatjuk az ellenkezőjét is: aki nincs Krisztus Jézusban, az nem szent, arra Isten nem így tekint, még mindig a bűneiben van. Azért nem szent, mert Jézus Krisztus váltsága nem érvényes az ő életére nézve, függetlenül attól, hogy tagja-e a gyülekezetnek. Akár itt a pasaréti gyülekezetben is lehetnek szentek és lehetnek olyanok, akik nem szentek. Vannak olyanok, akik ismerik Krisztust – őbenne elrejtett az életük –, és vannak olyanok, akik még nincsenek Krisztusban. Tehát csak Jézus Krisztusban fogjuk megkapni a szentség állapotát.

Már rögtön itt a bevezetésben, Isten igéje ezt a kérdést intézi felénk: Hol van a te életed? Krisztusban van elrejtve? Az utolsó ítéletkor Jézus váltsága által akarsz megállni Isten előtt, vagy azt gondolod, hogy nélküle meg tudsz majd állni? Mert nagyon sok helyen mondja a Szentírás, hogy Isten csakis Jézus Krisztusban látja szentnek az embert. Ez azért nagyon fontos, mert még a keresztyén ember is nagyon távol áll ettől. Úgy tekintesz-e Jézus Krisztusra, mint személyes Megváltódra, aki meghalt térted? Ha nem vagy Krisztusban, ismerd meg őt, és akkor szent leszel. Ha pedig már Krisztusban van az életed, akkor bátorodj meg, hogy Isten szentnek lát téged Krisztusért, mert ő meghalt érted a kereszten. Krisztusra néz, amikor rád tekint, őt látja és nem azt, hogy reggel hogyan kiabáltál a feleségeddel vagy a gyerekeiddel. Az más dolog – és ez szomorú tény –, hogy van egy helyzetem és van egy gyakorlatom. Ha Isten rám néz, a helyzetem az, hogy mennyei polgár, a mennyország tagja vagyok. A gyakorlatomban

pedig az a kérdés, hogy mennyire alkalmazkodom ehhez a helyzetemhez. Ebben Isten ígéje nagyon sokszor figyelmeztet.

De hogyan tud egy Krisztusban megtért ember lelki öngyilkosságot elkövetni? Úgy testvéreim, hogy **elfelejti azt, hogy Isten mivé tette!** Elfeledkezik arról, hogy ő szent. Ha egyszer átadtad az életed Krisztusnak, többé már nem élhetsz úgy, ahogyan azelőtt. Ha meghalt érted Krisztus, akkor már az ő tulajdona vagy, neki kell élned, nem élhetsz a bűneidben. Ha még mindig a bűneidben élsz, akkor ez azt is jelenti, hogy valószínűleg megfeledkeztél arról, hogy mivé lettél. Nincs a szemed előtt, nem annyira fontos számodra, amit ő elvégzett a kereszten, mert elkezdesz úgy gondolkozni, úgy élni, mint a világ, mint az ördög gyermeke, pedig Jézus Krisztus ebből mentett meg.

És ezt látjuk a következő versekben is. Itt rögtön az elején azzal bátorítja a testvéreket, hogy Krisztusban szentek, de ha tovább olvassuk az első fejezetet, akkor sajnós azt látjuk, hogy a korinthusi gyülekezet gyakorlatában ez nem látszik: *„Mert azt a hírt kaptam rólatok, testvéreim, Khloé embereitől, hogy viszálykodások vannak közöttetek. Úgy értem ezt, hogy mindenki így beszél köztetek: „Én Pálé vagyok, én Apollósé, én Kéfásé, én pedig Krisztusé.” Hát részekre szakítható-e Krisztus? Talán Pál feszítetett meg értetek, vagy Pál nevére keresztelkedtetek meg?”* Ha rátok néz az ember, akkor viszálykodást lát közöttetek. Elmondja, hogy szentek vagytok, de sajnós a gyakorlatban ez nem látszódik. Mennyire igaz ez ránk nézve testvéreim? Ha Isten szentnek nevez bennünket, mennyire igaz az, hogy szent vagy, és mennyire éled eszerint az életed?

Ez olyan testvéreim, mintha most levennem az ujjamról ezt a gyűrűt, és eljátszanám azt, hogy nincs feleségem. Mintha nem lennék házas, és udvarolni kezdenék valakinek a gyülekezetben. Persze ezt nehezen tudnám megtenni, hiszen mindannyian tudjátok, hogy házas ember vagyok, vannak gyerekeim is. De megtehetném akkor, ha olyan helyre megyek, ahol erről nem tud senki.

Ezt csinálja a keresztyén ember is. Akiért meghalt Krisztus, eljátssza azt, mintha már nem Krisztusé lenne, és elkezd úgy is élni. Isten ígéje lelki értelemben abban is bátorít bennünket, hogyha te szent vagy, akkor élj is aszerint. De sajnós eljuthatunk lelkileg abba az állapotba, hogy megfeledkezünk arról, kihez tartozunk, és már nem foglalkozunk vele, pedig az Úr folyamatosan szólítgat. Ha tovább olvassuk a korinthusi levelet, akkor a 3. fejezetben meg is nevezi ezt az életstílust, ezt az életet: *„Én tehát, testvéreim, nem szólhattam hozzátok úgy, mint lelkiekhez, hanem csak úgy, mint testiekhez, mint a Krisztusban kiskorúakhoz.”* Sajnos a Szentírás ismeri azt a helyzetet, hogy egy keresztyén ember is tud testi lenni, olyan, aki még mindig a régi élete szerint él. Erre mondja azt, hogy testi keresztyén.

Te mennyire vagy testi, testvérem? Mennyire ragaszkodsz a saját elképzeléseidhez, vágyaidhoz, ehhez a világhoz, és mennyire feledkeztél meg arról, hogy kihez tartozol, kinek a tulajdona vagy?

Ez azért nagyon fontos, mert ebből következik egy másik gondolat is! **Mennyire ismered Isten célját az életedre nézve?** Hogyan mutatkozik be az apostol, rögtön a levél elején? „*Pál, Krisztus Jézusnak Isten akaratából elhívott apostola, és Szószthenész, a testvér...*”. Tehát az apostol tisztában van azzal, hogy Istennek van egy célja az életére vonatkozóan. Mi volt ez a cél? Az, hogy az emberek megismerjék Jézus Krisztust, hogy ő meghalt értük a kereszten. Hirdette, hogy: „Igen, bűnös ember vagyok, de az evangélium, a jó hír pontosan arról szól, hogy nem neked kell meghalnod a bűneidért, mert Krisztus meghalt érted a kereszten. Ezt fogadd el, kapaszkodj bele ebbe! Ezt hidd el!” Isten erre a szolgálatra hívta el Pál apostolt, és ő ezt megértette: „*Krisztus Jézusnak Isten akaratából elhívott apostola.*” Ezért ment el Korinthusba is, hogy az ott élő emberek megismerjék az evangéliumot. Sokan megtértek, majd írtak egy levelet az apostolnak, és ő pedig válaszolt rá. Tudta, hogy vannak problémák a gyülekezetben, vannak nehézségek és elmondja, hogy mi a megoldás. Tehát Isten arra választotta ki őt, hogy az emberek rajta keresztül megismerjék az evangéliumot.

Testvérem! Ha megfeledkezel arról, hogy kihez tartozol, hogy mivé lettél Jézus Krisztusban, akkor alapvetően arról is meg fogsz feledkezni, hogy mi Isten célja az életedre nézve, mi az ő terve és szándéka. Ez az akarat már nem lesz úgy a szívedre helyezve, nem fogod fontosnak tartani. Tehát ha már nem úgy tekintesz magadra, mint szentre, ha már megfeledkeztél arról, hogy Isten mit tett a kereszten, akkor már nem lesz annyira fontos számodra az ő ügye sem.

Mi Isten célja az életedre nézve? Bátran tedd föl magadban ezt a kérdést. Most direkt sarkalatosan fogalmazok egy kicsit. Nem az a célja Istennek, hogy jobb életet élj, vagy hogy gazdagabb és boldogabb legyél, vagy hogy a meglévő autód mellé ő válassza ki a másodikat. Istennek az a célja az életedre nézve, hogy felmutasd Krisztust. Ezt kétféleképpen tudod megtenni. Az egyik kizárja a másikat. Az egyik, hogy beszélsz róla – hogy kicsoda Krisztus, mit tett –, a másik pedig, hogy megéled Krisztust. Azért mondom, hogy az egyik kizárja a másikat, mert ha valaki látja az életeden, hogy nem éled meg ezt a szentséget, amire Krisztus elhívott, akkor hiába beszélsz róla. Akkor mondhatod, hogy térjen meg Krisztushoz, ő azt fogja mondani, hogy te sem éled meg azt a Krisztust, akiről beszélsz. Ez egy nagyon fontos gondolat. Az egyik kizárja a másikat.

Hogyan élünk testvéreim? Szent a mi életünk? Krisztusban el tudjuk mondani, hogy igen, szent, de a gyakorlatban is ehhez alkalmazkodunk?

A mi célunk ugyanaz, mint Krisztusé? Fontos nekünk, hogy mások is megismerjék az evangéliumot, azt, hogy ő mit tett? Ugyanis Isten nemhiába helyezte erre a Földre és nemhiába nem jött még el ítélni. Isten türelmes, még vár, mert tudja jól, hogy vannak olyan emberek, akiknek még meg kell térniük. És ebben a munkában téged és engem tud felhasználni. A kérdés csak az, hogy ez mennyire van a szívemre helyezve? Mennyire tartom fontosnak, hogy ahol dolgozom, ahol vagyok, vagy a családom más tagjai is megismerjék Krisztust? Mennyire van a szívemben ez a féltő szeretet, hogy mielőbb megtérjenek hozzá, mert bármikor visszajöhet? Az Úr ma még kegyelmes, vár, de lesz olyan pillanat, amikor nem vár tovább.

Visszatérek a házasság képéhez. Ha már levettem a kezemről a gyűrűt, és nem annyira fontos a házasság, már nem tekintek magamra úgy, mint egy házas emberre, akkor már az sem fog érdekelni, hogy a feleségem mit szeret. Például ebben a nyári időszakban el akar menni valahová nyaralni, és elmondja a helyszíneket, amiket kinézett. Hogyan fogok rá reagálni? Ez engem már nem érdekel, hiszen igazából nem is vagyunk már házasok. Már nem válik fontossá az, amit ő szeretne, már nem ugyanaz a vágyam, mint az övé.

Testvéreim, ezt most azért mondom el, mert az Istennel való viszonyunk is valójában egy kapcsolatról beszél, mint ahogy a házasság is. Itt arról van szó, hogy ha a feleségemnek fáj valami, az nekem is fáj, mert nem szeretem látni, hogyha ő szenved. Ha ő boldog, az nekem is boldogságot okoz, mert annyira örülök neki, hogy engem is megörvendeztet. Lehet, hogy nem is tudom, mi az a boldogság, de én is örülök neki. Egy kapcsolatban vagyunk. Lelki értelemben is ugyanígy kérdés, hogy ilyen kapcsolatban vagyok-e az Úrral? Amit ő akar, azt én is akarom, ami őt elszomorítja, az engem is elszomorít, ha egy bűn van az életemben, amiatt én is szomorkodom, mert az őt is elszomorítja. Ha valaminek örül, annak én is örülök.

Például nagyon sokszor mesélem a kislányomnak az elveszett bárány történetét. Amikor megtalálja a pásztor azt az egy elveszett bárányt, akkor mindenki örül neki. Összefutnak a pásztorok, a bárányok, mindenki megörül annak, hogy meglett az az egy elveszett bárány. Ugyanilyen öröm van a mennyben akkor, ha egy ember megtér őhozzá. Így örül a mennyben Isten és az angyalok, hogy az az egy elveszett megtaláltatott.

Tehát ebben bátorít, figyelmeztet minket Isten igéje: Milyen kapcsolatban vagy Jézus Krisztussal? Pál apostol olyan kapcsolatban volt, hogy megértette, mi Isten akarata őrá nézve. Ebben nem volt egyedül, ott volt Szószthenész, a testvér is, és sokan mások, akik megértették ugyanezt az akaratot, és beálltak ebbe a szolgálatba, Krisztushoz hívogatni az embereket.

Azért legyünk őszinték magunkhoz testvéreim! Tény és való, hogy nem vagyunk tökéletesek, sőt nagyon távol állunk ettől az állapottól. Hányszor és hányszor feledkezünk meg arról, hogy mit tett Krisztus a kereszten? Hányszor látszódik meg ez a feledékenység a mindennapi életünkben? Nem vagyunk büntelenek, ezt fogadjuk el, de kevesebbet vétkezhetünk, mert Isten adta az ő Szentlelkét, aki által munkálkodik az életünkben. Ezért bátorít: ő szentnek lát téged, akkor igyekezz is szentként élni. *„Intelek titeket: a Lélek szerint éljétek, és a test kívánságát ne teljesítsétek”* – mondja a Galatákhöz írt levél 5. fejezete.

Itt pedig azt látjuk, hogy a Korinthusi gyülekezet elbukott ebben, nem tett meg mindent ennek érdekében, amit tehetett volna. Voltak olyanok a gyülekezetben, akiknek életét látva a kívülállók azt mondták, hogy ezek nem keresztyén emberek, úgy tűnik, nem ismerik Krisztust. Beszélnek valakiről, de ha ránéztek az életükre, az elriasztotta őket. Ez nagy ítélet felettünk. A kérdés az, hogy a világi emberek hogyan látnak bennünket? Nyilván nem ezért élünk szentként, de az is legyen előttünk, hogy figyelnek bennünket. Ők sem a tökéletességet keresik, csak azt, hogy visszatükrözzük Krisztust. A kívülállók eredményt akarnak látni, változást, valamit, ami releváns számukra... reményt! „Ha te, akit ismerek meg tudtál változni, akkor ez azt jelenti, hogy nekem is van erre lehetőségem? Én is meg tudok változni? Krisztus tud úgy munkálkodik bennem, hogy másképp éljem az életem, mint ahogy eddig?” Igen, lehet! Vannak keresztyének, akik elbuknak – ez szomorú dolog. Az is szomorú, amikor hitetlen emberek ezt látva, meggyűlölik a keresztyénséget, meggyűlölik Krisztust. Ez felettünk, keresztyének felett lesz majd ítélet. Nagy kérdés, hogy amikor egy világi ember bejön közénk, akkor nem az a gondolat fogalmazódik-e meg benne, mint amit az angyalok mondtak az asszonyoknak, amikor odamentek a sírhoz: *„Miért keresitek a holtak között az élőtet?”* (Lk 24,5). „Ez a gyülekezet tele van halott emberekkel! Itt akarom keresni Jézus Krisztust?! Inkább az élők között keresem, akiket Jézus Krisztus életre hívott!”

2. Hogyan tekintesz a keresztre, Krisztusra és másokra?

Ha lelki öngyilkosságot akarsz elkövetni testvérem, akkor felejtsd el azt, hogy kicsoda Jézus Krisztus, felejtsd el azt, hogy mit tett éretted a kereszten. Nem tudom, hogy észrevettétek-e mit mond az apostol a harmadik versben? *„...Isten akaratából elhívott apostola, [...] Isten gyülekezetének, [...] Jézusban megszentelteknek, azoknak, akiket ő elhívott és saját népévé tett;”* – tehát végig Isten van a középpontban. Istené a gyülekezet, ő az, aki cselekedett, ő az, aki elhívta az apostolt, ő az, aki munkálkodik a gyülekezetben. Végig Isten cselekedeteire mutat. Ez azért nagyon fontos,

mert ha megfeledkezel arról, hogy Krisztus mit tett érted a kereszten, és megfeledkezel arról, hogy mi a helyzeted, arról, hogy szent vagy, akkor bármilyen eredményes szolgálatot is végzel a gyülekezetben, azt nem Istennek, hanem önmagadnak fogod tulajdonítani. Hogyan mutatkozik be itt Pál apostol? Ő csak egy szolga, egy elhívott apostol, de a gyülekezet Isten gyülekezete, nem az övé. Hiába rajta keresztül ismerték meg a korinthusiak az Urat, az apostol még mindig Istenre mutat, „*Isten gyülekezetének*” címez. Sajnos a bűneink ezt sokszor elfeledtetik velünk, és az elismerést inkább önmagunknak akarjuk adni, pedig mindig Istenre kellene mutatni: milyen jó, hogy Isten ezt elvégezte, és hálásan köszönöm, hogy méltónak talált arra, hogy ezt rajtam keresztül tegye.

3. Hogyan tekintesz az imádságra?

Kiknek írja ezt? „...mindazokkal együtt, akik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét, az ő Uruk és a mi Urunk nevét bárhol segítségül hívják.” Az apostol azoknak küldi a levelet, akik bárhol, bármikor imádkoznak az Úrhoz, segítségül hívják őt. Nyilvánvaló módon, ha az ember megfeledkezik Krisztusról, az ő munkájáról, ebből következően azt sem fogja fontosnak tartani, hogy az Úrhoz imádkozzon. Mert az fejeződik ki az imádságban, hogy rászorulunk az Úrra. Magamtól nem tudom megoldani a dolgokat, cselekedj te Uram. Ha pedig örömöm van, azt is elmondom neki, mert minden tekintetben csak rá hagyatkozhatok. Viszont, ha az ember megfeledkezik arról, hogy Krisztus mit tett, arról, hogy szent, akkor ebből következően megfeledkezik arról is, hogy mi a feladata, de az imádságról is.

Megint visszatérek a házassághoz. Ha már levettem a gyűrűt és a kapcsolatunk már ennyire megromlott, hogy már nem ugyanazok a céljaink, akkor óhatatlanul az is következik ebből, hogy már nem fordulok a feleségemhez segítségért. A megromlott kapcsolat lényege pont az, hogy próbálom bebizonyítani magamnak és a másiknak is, hogy nincs rá szükségem. Ha ezt mindketten kimondtuk, akkor kimondhatjuk azt is, hogy legyen vége ennek az egésznek. Erről szól a megromlott házasság.

Ez lelkileg nézve is ugyanígy igaz. Ha már nem annyira fontos Isten személye, ha már nem tekintek magamra úgy, mint szentre, akkor miért kérnék Istentől bármit is? Már nem vagyok ráhagyatkozva, nincs rá szükségem, majd én megoldok mindent. Nincs szükségem Istenre.

Testvérem, mi fejeződik ki az imádságodban? Egyáltalán az Istenre utaltság mennyire van jelen az életedben? Ez talán azért nincs meg az életedben, mert már Krisztus személye sem fontos számodra? Már elfelejtettem az Ő munkáját és ebből fakadóan azt is, hogy mivé lettem Őbenne!

Egyszer az elnök fiát ittás vezetésen kapták. Leintette a rendőr és megállt az autója mellett. Kérte az iratokat. A fiú erre nem volt hajlandó, helyette egy kérdést tett föl neki: Nem tudod ki vagyok? A rendőr ezen kicsit felhúzta magát, és azt gondolta, hogy ezért fogom megbüntetni ezt a fiút. Meg is tette. Mert ennek a fiúnak úgy kellett volna viselkednie, mint az elnök fiának. Úgy kellett volna, de nem úgy viselkedett.

Ugyanez érvényes ránk, keresztyénekre is. Ha Istenről szenteknek neveznek bennünket, akkor éljünk is úgy, mint egy szent ember. Ez a néhány vers a korinthusi levélből is erre akar rámutatni.

Persze vannak bukdácsolások, el tudunk bukni, de ez nem azt jelenti, hogy ebben megmaradok, hogy én már csak ilyen vagyok, engem már csak így kell szeretni. Ha el is buktam, nem nyugszom bele ebbe az állapotba, hanem akkor is az Urat hívom segítségül. Ebben is az Úrra való rászorultságom fejeződik ki. Ha magamtól kellene szent életet élnem, akkor abból csak kudarc következne, de ezért könyörgök az Úrhoz segítségért! *„Közel van hozzád az ige, a te szádban és a te szívedben”, mégpedig a hit ígéje, amelyet mi hirdetünk. Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk.* (Róm 10,8-10). Ez arról beszél testvérem, hogy először a szívedben végződik el valami, ami aztán megjelenik az ajkadon is. Ez lehet imádság, de lehet az is, hogy Krisztust hirdeted. *„Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.”* Amivel csordultig van a te szíved, arról fogsz beszélni. Ezt is mondja: *„Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözül.”* (Róm 10,13). Először szívben el kell jutni odáig, hogy Uram, nekem szükségem van a segítségedre, és aztán tudja az ember kimondani, hogy segíts Uram.

Kérdés csak az, beismerem-e, hogy segítségre van szükségem, mert vétkeztem és bűnös vagyok? *„Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?”* (Róm 7,24). Ki szabadít meg ebből az állapottomból? Uram, ha én akarok szentként élni, nem tudom megtenni, képtelen vagyok rá. De ki tud ebben segíteni? Így folytatódik a Római levél: *„Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus!”* (Róm 7,25). Rá van szükségünk – neked is, nekem is –, hogy szent életet tudjunk élni. Ha elbukunk, az valószínűleg azért van, mert nem rá tekintettünk, valahogy megfedkezünk őrá és már elkezdődött egyfajta lelki öngyilkosság.

Legyen ez előttünk testvéreim, és ne legyünk olyanok, akik szívesen végzik ezt az öngyilkosságot. Erre figyeljünk, és ha jelen van az életünkben, akkor azt rögtön vegyük észre, ítéljük meg és boruljunk le az Úr előtt. Kérjük az ő segítségét, mert hála az Istennek, hogy Urunk, Jézus Krisztus az, aki meg tud szabadítani ebből. Később, a 8. fejezetben így folytatódik a levél: *„Nincs tehát most már semmiféle kárhóztató ítélet azok ellen, akik*

a Krisztus Jézusban vannak...” Nincs kárhoztató ítélet. Legyen ez előttünk, bátorodjunk meg, hogy nekünk csak egyvalakire kell nézni, magára Krisztusra. Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézusunk! Köszönjük a te bátorításodat, köszönjük akár az intése-det, figyelmeztetésedet. Nagy-nagy kérdés az, hogy hogyan tekintünk rád, és ebből kifolyólag hogyan tekintünk önmagunkra, hogy aztán annak mi a következménye az életünkre nézve.

Bocsáss meg azért, hogyha sokszor a mi tekintetünket levesszük ró-lad. Sokszor nem te vagy az első a mi életünkben, és nem is beléd ka-paszkodunk, nincs is jelen az életünkben az, hogy mi rád vagyunk utalva. Hanem egyszerűen csak az látszódik, hogy megyünk a magunk feje után. Szeretnénk most megállni egy kicsit. Szeretnénk azt Urunk, hogyha most ezzel tisztába kerültünk, akkor úgy megállni, hogy ezt meg is valljuk te-neked.

Könyörgünk azért, hogy munkáld meg mindannyiunk életében. Bocsáss meg azért, hogyha rajtunk keresztül sokan elfordultak Krisztustól. Sokan talán azt mondták ki, hogyha ez Krisztus, akkor nekünk nem kell. Urunk, most is csak a te kegyelmedbe tudunk belekapaszkodni. Kemények ezek a kijelentések, de a kegyelmed ezt is elfedi.

Így könyörgünk, hogy bátoríts meg bennünket. Vegyük komolyan azt, hogy sokan vannak mellettünk, akik még nem ismernek tégedet, nem ismerik a te személyedet, nem ismerik azt, hogy te miért is jöttél el erre a Földre. Adj féltő szeretetet, komolyságot efelé a szolgálat felé. Láttasd meg velünk ezt a célt, ha még most nem is látjuk. És bocsájtss meg, hogy sok-szor a földi célokkal meg vagyunk elégedve, az teljesen jó nekünk, holott te most már mennyei célok felé akarsz terelni minket.

Így könyörgünk Urunk azokért is, akik most gyászolnak, valami nehé-zségben vannak, szerettüket elvesztették. Könyörgünk, hogy őket is te báto-rítsd meg. Könyörgünk azért, hogy meglássák a te kegyelmedet, beléd tud-janak ők is kapaszkodni, és valóban segítségül tudjanak téged hívni.

És köszönjük, hogy te bátorítasz is minket, hogyha segítségül is hívunk téged Urunk, akkor te ott megszólalsz és beleszólasz emberi életetekbe. Olyan hálások vagyunk ezért.

Így könyörgünk Urunk akár a napi csendességekért. Könyörgünk akár a jövőhétért, gyülekezeti csendeshetünkért, hogy ott is te munkál-kodj és te szólalj meg, te legyél a középben. Így könyörgünk, hogy mind-annyiunk életében munkáld meg és te legyél jelen.

Ámen.

»... hanem – mivel ő, a Szent hívott el titeket – magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban, úgy, amint meg van írva: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok.”« (1Péter 1,15-16)

329,5 ének

5. Megváltóm, egy kérésemet
nem vetheted meg nékem:
Hogy szívem mélyén tégedet
hordozhatlak, remélem,
És bölcsőd, szállásod leszek;
Jövel hát, tölts el engemet
Magaddal: nagy örömmel!